

2) Vlastníci a odběratelé vod ze studní postavených po 1.1.1955 musí mít stavební povolení. Pokud ho nemáte, stavební úřad a odbor ŽP v Jablonném n.O. vám pomůže ve zkráceném řízení tuto náležitost doplnit. Nutným dokladem je však pro každého vyjádření hydrogeologa. Obec objednala práce hydrogeologa pro všechny zájemce na druhý týden v dubnu. Můžete se přihlásit na obecním úřadu kdykoliv. Předpokládaná cena je na jednu studnu do 700,- Kč. Opět všechny listiny

předáte na MěÚ v Jablonném n.O. odb. stavební a ŽP.

3) Odběratelé povrchové vody nepotřebují posouzení hydrogeologa, ale k žádosti přiloží stanovisko Povodí Labe.

4) Podnikatelé, obec nebo jiné právnické osoby žádají o povolení MěÚ Žamberk, odbor životního prostředí a zemědělství.

Přeji všem občanům do příštích dnů pevné nervy, hodně zdraví a stálý humor.

Libuše Horská

Na chvíli se vrátíme zpět. . .

❖ MISTROVICE

Za mládí jsme chodili do Mistrovic tancovat na čaje, do tanečních kurzů i na Mistrovický trojúhelník, motocyklové to závody. Chodili jsme lesní cestou, krásným lesem Suticí, kde kvetl pantoflíček . . . vyšli jsme u Pasekových. Cestou bylo vždy veselo, jelikož jsme šli pohromadě.

Dnes nám Mistrováci oplácejí – konkrétně ZD Podorlicko tím, že nám vaří a dovážejí . . . družstevníkům a důchodcům dobré obědy po celý týden, proto bychom chtěli vzpomenout na ty dlouhá léta až do dnešních dnů, kdy nám tyto výhody poskytují. V dnešní době, je to náročná práce a zodpovědná. Přesto, že jsou lidé rozmlsaní, většina si libuje v této dobré krmí, od kuchařského kolektivu. I když je to dnes samozřejmé, je to vymoženost pro nás staré lidi a můžeme si to koupit.

Proto chceme touto cestou vzdát hold za dobrou práci všem kuchařkám v kuchyni v Mistrovicích zemědělského družstva, předně vedoucí kuchařce paní Moravcové, hlavně za dobré polévky, které uměly vařit jen naše babičky . . . jen tak dál . . . Abychom nezapomněli i na ty, co rozdělují obědy u nás . . . těm patří velký dík . . . však je znáte !!

Vaší záslužné práci přejeme sílu a dobrou chuť !!

prející spokojení strážníci z VERMĚŘOVIC

❖ NAŠE ŠKOLA

Vzpomínky na naši školu, když jsem do ní chodil já, jsou stále živé. Mnoho učitelů zde působilo, ale působivý byl řídící Karel Petr. Byl sice malý postavou, ale respekt si dovedl udržet ve třídě. Také Kaplan i Božena Veverková byli přísní, ta nás na konci vyučování vyprovodila až na schody k silnici a s pozdravem „S Pánem Bohem“ nás propustila. Schodiště bylo ozdobené sloupy a na nich byly koule a mezi tím jsme klouzali po hladkém betoně, hlavně kluci. Za Duškovou – Klempířovou stodolou byla vždy v zimě klouzačka, která končila dole v keři. Ke klouzání dobře posloužil satůrek, či aktovka. Vedle na silnici byly 4 patníky, jelikož zde byl už tenkrát kanál a na nich jsme hráli „Škatule hejbejte se.“ U Rybkových byla u silnice jakubka s dobrými hruškami, které jsme sbírali. Taky jsme sbírali rybíz panu řídícímu, zatím co on sekl trávu pro své dvě kozy, které pěstoval.

U dveří školy jsme měli střídavě službu a prohlíželi jsme boty dětí, tenkrát jsme se

Škola roku 1931 (ročník 1925 – 1927)

nepřezouvali a v létě se chodilo boso. Chodili jsme na vycházky do přírody. Jednou jsme šli do Sutice pod železný most a tři kluci házeli kameny na most, byl jsem mezi nimi i já. Byli jsme potrestáni učitelkou, museli jsme 3 krát opsat pohádku o dvánácti měsíčkách. Ještě je dobré poznamenat, že řídící Petr byl při zaměstnání i kronikářem, starostou Sokola, hrál divadlo, uměl hrát na housle a byl v obecní radě. V čítárně, jak se tenkrát říkalo tělocvičně, cvičili Sokoli i Orli. Nás cvičil Suchomel, Štěpánek, Macháček, nejraději jsme si hráli „na zhasínanou“. . . to se zhaslo, všichni se schovali a jeden hledal. V této místnosti byly i volby, dnes tu sídlí mateřská školka.

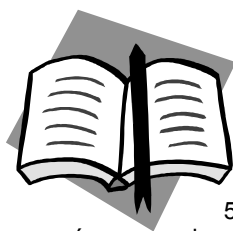
Ze svých vzpomínek M.K.

Perličky z hlášení MNV

1. Dne 17 t. m. bude proveden soupis prasat! Dostavte se všichni včas.
2. V kulturním domě se staví kamna! Žádáme občany o brigády. Trouby jsou na MNV.
3. Upozorňujeme na setí jařin. Kdo je osel, necht' se přihlásí.
4. Předseda telefonuje zootechnikovi: „Chcípnu nám vůl, máme koupit nového nebo počkat na tebe?“
5. V otázce prodeje se ženou souhlasím. Můžete si pro tu svinu přijet kdykoliv.
6. Výzva občanům: „Vybírá se na plemenného býka a kominíka.“

Z KRONIKY

Událo se před 50-ti lety

V tomto roce dovršuje naše JZD 5 let společného hospodaření a sám dosavadní jeho předseda s. Josef Záleský konstatuje na výroční členské schůzi, že vzrůstem zemědělské socialistické velkovýroby bude vyžadovat vzájemná soutěž družstev velkého úsilí, aby naše JZD v ní čestně obstálo. Z řad družstevníků zemřeli během roku 3 členové, přesto se však členská základna pomalu, ale jistě zvětšuje. Plánovaná pracovní jednotka byla 18,- Kčs, dosaženo bylo však 20,- Kčs. Zvláště vydatně pomohl patronátní závod Traťové distance ČSD Letohrad při výmlatu obilí a sklizni brambor. Kladně je hodnocena i práce strojní traktorové stanice; traktorista stanice obdržel peněžitou odměnu. Též normovaná práce vyjma sklizně brambor se osvědčila. Určitým nedostatkem byla nezastřešená mlátička, takže nemohlo být využito nepříznivého počasí.

V živočišné výrobě vyrobilo JZD 191.861 litr mléka, tj. o 16.000 litrů méně než loňského roku, dále 139,49 q hovězího masa, 242,03 q vepřového

a 1,61 q drůbeže. Od 26 prasnic odchováno celkem 401 sele, tj. průměrně 14,5 kusů na 1 prasnici. Z 99 narozených telat uhynula 3. Průměrná snůška na 1 slepici byla 112 vajec.

Celková hodnota majetku JZD činí 1.146.966,- Kčs se zatížením investičními zápůjčkami v částce 447.780,- Kčs a 275.621,- Kčs vloženým živým inventářem členů JZD.

Skupinářem JZD je letos opět s. František Stejskal čp. 11. Při hodnocení letošní pomoci STS požaduje náhradní díly pro stroje stanice, dostatečný přísun vozů a poukazuje též na vysoký průměrný věk družstevníků s nedostatkem mladých lidí. V celokrajské soutěži semenářských družstev dosáhlo však letos naše JZD prvního místa a bylo odměněno 1.000,- Kčs na výherní vkladní knížku.

Na závěr kapitoly o stavu zemědělství v obci uvádím ještě přehled o počtu hospodářského zvířectva v letošním roce a obecní přehled o počtu ovocných stromků v obci k 1.9.1957:

sektor	pěstičtělů	jabloň letní	jabloň zimní	hrušeň letní	hrušeň zimní	třešeň	višeň	meruňka	švestka	slíva	ořech vlašský	ovocné keře
MNV	3	5	9	2	2	5	-	-	10	14	-	4
JZD	1	10	30	5	5	2	-	-	12	-	-	-
záhumenky	59	235	813	102	82	143	21	-	788	100	5	533
soukromý	75	300	761	92	83	118	17	4	592	151	11	491

sektor	drůbeže	prasat	skotu	koní	koz
JZD	290	216	204	12	-
záhumenky	651	43	44	1	50
soukromý	363	29	49	2	48

V novém stavebním obvodu „u zastávky“ začal v tomto roce se stavbou rodinného domku Jaroslav Šípek, zaměstnanec n. p. Tesla v Jablonném nad Orlicí, dosud bytem v čp. 101.

Rovněž byla provedena menší úprava cesty v Pořičí a komunální služby vodáren instalovaly 5 vodovodních odboček v Pořičí k novostavbám nebo parcelám p. Mlynáře, Šípka Josefa, Šafáře Josefa, Vágnera Petra a Motla Rudolfa.

V rámci „akce Z“ bylo dokončeno oplocení u školy s celkovým nákladem 542 brigádnických

hodin a bylo započato s kanalizací na dolním konci obce, na níž bylo odpracováno celkem 762 brigádnických hodin. Stále nevyřešeno zůstává znečišťování řeky splaškami místní mlékárny.

V obci jsou v tomto roce 3 telefonní účastníci: MNV, JZD a mlékárna. V majetku občanů jsou 3 osobní automobily (1 Spartak, 1 Renault, a 1 starší typ), dále množství motocyklů a několik motorových kol.

pokračování příště

Vzpomínky na léta již minulá

Marta Brožková (1933) – její život je úzce spjat s přírodou. Poutavě nám vyprávěla o historii zahradnictví, ve kterém vyrostla, pracovala a pracuje dodnes.

Co Vás přivedlo k práci v zahradnictví? Jistě na to měla vliv i rodina...

Já jsem tady vlastně vyrostla a nepřišlo mi, že bych měla dělat něco jiného. Byly jsme čtyři sestry a tři jsme měly zahradnickou školu. To samo vypovídá, že vztah k této práci se dědí. V místech, kde je naše zahradnictví, bylo již za Rakousko-Uherska - začátkem 20. století malé políčko. Vlastnil jej můj pradědeček, pan Alois Motyčka. Pěstoval na něm růže a ovocné stromky pro okolní fary a pro kyšperického hraběte. Hrabě byl veliký milovník zvířete. Nechával vysazovat okolo polních cest jabloně, hrušky a kaštiny. Spadané plody sbírala polní zvěř. Můj otec byl vnukem Aloise Motyčky. Dědeček jej učil ošetřovat všechno co na malém políčku vypěstoval. Tatínek v tom našel zálibu. Proto po ukončení školní docházky nastoupil do učení u zahradníka pana Vencla v Kyšperku. Po 3 letech učení odešel na zkušenu po různých zahradnictvích. Vždy si našel zahradu, kde pěstovali něco jiného. Tak získal zkušenosti. Po ukončení základní vojenské služby začal zakládat svoje zahradnictví na políčku, které mu dědeček daroval. V roce 1933-1934 postavil první skleník a dílnu, kde byl umístěn kotel na dřevo k vytápění skleníků. Dá se říct, že se mu dařilo. V zahradě se pěstovaly květiny a zelenina, kterou potřebovali lidé v okolních vesnicích. V tu dobu se pomalu začaly používat pohřební kytice a věnce při pohřbech. Nebylo jich mnoho, ale otec byl dobrý vazač a pomalu se to rozšířilo. Dařilo se mu pěstovat výsevy begónií a jiných květin i pro okolní zahradníky. V roce 1939 začala válka. Bylo zastaveno veškeré rozšiřování podnikání i další stavby. Zelenina, která se v zahradě vypěstovala spadala do povinností dodávek jako byly dodávky v zemědělství. Teprve po válce mohl postavit další skleník. Začal pěstovat begonie na hlízy pro Státní podnik Sempra v Praze. Jeden rok jsme jich měli i 100 tisíc. To byla celá zahrada jedno kvetoucí pole hlíznatých begónií. Rozšířilo se to a otec se zaměřil i na zasilatelskou službu. Byla inzerce v zahradnických novinách. Lidé si objednali, my jsme to předpěstovali, nabalili a posílali. Bohužel to bylo náročné na čas. Na to nás tady bylo málo. Otec byl víc zahradník než obchodník. To i kdyby si jedna babička za tři roky vzpomněla, že potřebuje rozmarýnu, tak ta tady určitě byla. V dnešní době se myslí daleko více ekonomicky. Dříve se na zákazníka víc čekalo.

Doba uvolnění v podnikání skončila ve 49. roce. Zahrada byla znárodněna a převzal ji komunální podnik v Žamberku. V tu dobu jsem již ukončila školní docházku a nastoupila jsem do učení v zahradnickém učilišti v Lomnici nad Popelkou. Praktická výuka byla v jednotlivých zahradnictvích. Já jsem byla v zahradě u otce. Po druhém roce učení jsem udělala rozdílovou zkoušku ze 3. ročníku učení a nastoupila jsem do střední zahradnické školy v Praze – Krči. Domů jsem se vrátila v roce 1953. Doma jsem pracovat nesměla.

Musela jsem nastoupit na umístěnou v komunále v Letohradě. Do zahrady ve Verměřovicích jsem se vrátila až v 58. roce. To byla zahrada předána z komunálu do JZD. Sortiment pěstovaných rostlin v zahradě byl rozšířen. Poslední skleník se postavil v roce 1965. Po úmrtí otce v roce 1979 jsem převzala zahradu já. Byla to velice těžká doba. JZD na provozu zahrady nemělo zájem. Pracovní síly byly pouze důchodkyně – brigádnicky. Proto se začal měnit i sortiment rostlin. Rozšířil se prodej okrasných dřevin. V roce 1981 byl opraven a rozšířen nejstarší skleník. V tu dobu byly již dospělé moje dvě dcery. Obě absolvovaly zahradnické školy – střední a vysokou. Další změna nastala v roce 1989. Jeden pracovník JZD nám sdělil, že nemají o zahradu zájem. Já již byla v důchodu a tak bylo rozhodnutí na dcerách, jestli zahradu převzou do soukromí. Rodová vázanost k půdě a povolání rozhodla. Zahradu jsme převzaly a pokračovaly v práci. Další těžká zkouška přišla v roce 1997. Povodeň, která postihla celou vesnici, postihla i zahradnictví. Z pěstovaných rostlin nezůstalo vůbec nic. Některé opravy na zařízení nás ještě čekají.

Nyní v roce 2007 máme celý sortiment rostlin změněný. Potřeba a vkus našich zákazníků se od r. 1933 značně změnil. V zahradnictví pracuje již čtvrtá generace. Další pokolení je tedy směřováno jiným směrem, ale to mě vůbec nebolí.

Jak jste spolupracovala se zahrádkáři?

Místní organizace zahrádkářů je tady od roku 1953. Výstavy a plesy začaly až v novém kulturním domě v roce 1969. Začaly květinové plesy, na které se dělaly výzdoby. Výstavy byly od roku 1973 až 1994 na téma „Květy našich domovů“ a „Ovoce a zelenina“. Celkem jich bylo devět. V roce 1964 zahrádkáři vyhlásili soutěž o nejhezčí zahrádku a výzdobu oken. V naší organizaci byla soutěž vyhlášena dříve, než stejná zahrádkářská soutěž celostátní. Díky této soutěži se většina lidí začala o okolí domu více starat. Když sem přišli zákazníci, tak se divili, jak to, že je to u

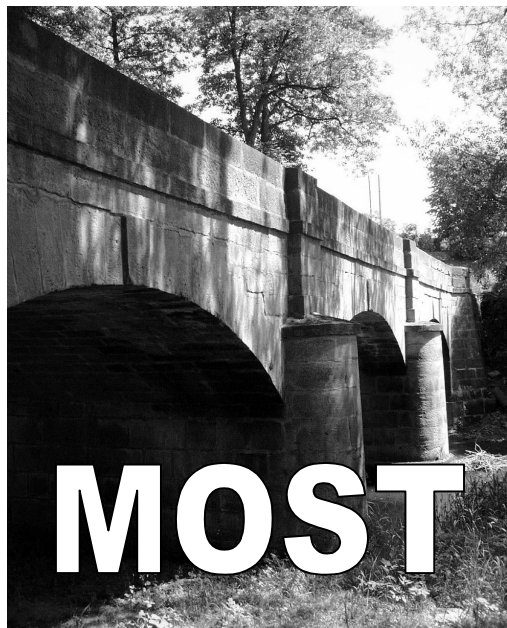
nás všechno tak krásně rozkvetlé. Soutěž vydržela dlouho. Ještě když měla organizace 40. výročí svého založení, tak jsme měli poslední hodnocení. Zahrádkáři založili „Kroužek zahrádkářů“. Děti chodily do zahrady a učily se sázet, vysévat, množit rostliny... Byly rozděleny na dvě skupiny, mladší a starší a chodily sem pravidelně.

Dělali jsme s otcem i výstavy pro letohradské zahrádkáře, těch se udělalo asi osm. Nenašla jsem bohužel nikoho, kdo by mi s tím později pomáhal. Ještě jsme jezdili přednášet zahrádkářům po celém okrese. A to se dělalo jen za jízdenku na vlak. Bylo toho na mě moc a už mě to zmáhalo.

Proč se dříve některá řemesla předávala z pokolení na pokolení?

V rodinách, kde se tradovalo nějaké řemeslo nebo rukodělná činnost předávali rodiče dětem svou nejlepší zkušenost. I kdyby ji nevyslovili, tak ji děti viděly. Viděly zda se práce podařila nebo nepodařila a proč se nepodařila. V období socialismu se všechny živnosti zrušili a tím se tradice přerušila. Dnes jsou tady vysokoškolské inženýry, ale vžitá řemesla jednotlivých lidí v praxi, tady chybí. Práce v zahradnictví má velké kouzlo. Příroda je nevyzpytatelná.

JH

Vážení občané,

když mě redakční rada našeho Verměřovického zpravodaje požádala, abych napsala o kamenném mostu u Hofmanových, netušila jsem, jak nesnadný to bude úkol. V kronice se uvádí na dvou řádcích, že most byl postaven současně se silnicí od Lanškrouna na Letohrad v letech 1894 – 1895. V té době byl starostou obce Josef Dušek z čp 15. Po rozestavěné silnici v roce 1894 táhla s velkými nesnázemi veliká oddělení vojska na císařské manévry u Lanškrouna. Účastnil se jich osobně 64-letý císař František Josef a po dobu jejich trvání byl ubytovaný v lanškrounském gymnáziu.

Výše uvedený mostní objekt v naší obci je v současné době evidován jako Nemovitá kulturní památka. Kamenný empírový silniční most je tříobloukový se zesílenými pilíři a překlenuje řeku Tichou Orlicí. Je 40,7 m dlouhý a 5,2 m široký, šíře vozovky na mostě je 4,2 m – 4,3 m. Byl vystavěn z pečlivě opracovaných kvádrů z nazelenalého pískovce. Most o třech polích s rozpětím jednotlivých polí 8 m, s vysazenými vrcholovými klenáky v čelech je založen na opěrách s půdorysně půlkruhovými čely, boční opěry mají polygonální půdorys. Zděné zábradlí ze dvou řad kvádrů, je vysoké 90 cm, u krajních opěr se šikmo rozšiřuje. Zídky na západní straně jsou dodatečné z vápenopískových cihel. Mostovka je

asfaltová. S ohledem na stupeň historického vývoje mostu lze konstatovat, že k jeho památkovým hodnotám patří zejména hmotové uspořádání, dochovaná dispozice, původní materiálová skladba a především začlenění mostu v urbanistické struktuře obce. Podklady pro toto zkrácené technické vyhodnocení stavby jsem získala z vyjádření územního odborného pracoviště Národního památkového ústavu a jsou přílohou stavební dokumentace sloužící pro rekonstrukci mostu.

Vzhledem ke stáří a stupňující se přetíženosti mostu těžkými dopravními prostředky je třeba provést celkovou opravu této komunikace. Po uzavření komunikace a převedení dopravy po objízdných trasách bude z mostu odstraněna konstrukce vozovky. Vytěží se prostor zásypu konstrukce klenb jak na mostě, tak na předmostích. Provede se kompletní odstrojení nosné konstrukce mostu s evidencí jednotlivých kamenů rozebraných částí konstrukce mostu. Vyzdí se nová křídla, opěry a poprsní zdi konstrukce mostu do původního stavu. Jednotlivé prvky konstrukce budou umístěny na jejich původní místo. Následně se provede obetonování povrchu klenby a přibetonování poprsních zdí a rubů opěr. Proti stékající vodě bude provedena celoplošnou izolací. Odvodnění izolace pod konstrukci klenb bude z Cu plechu. Zábradlí bude provedeno vyzdřením stávajícího kamenného zábradlí ve stejném uspořádání. Podél kamenného zábradlí jsou navrženy železobetonové odvodňovací proužky zakotvené do konstrukce.

Nová lávka pro pěší o šířce 1,5 m bude z ocelových konzol, zavěšených do konstrukce mostu. Její stavba významně posílí bezpečnost pro pěší. Usilovali o ni několik desítek let i naši předchůdci a proto z její výstavby máme takovou radost. Směrem k Šedajovému na ni naváže nový chodník.

V místě mostního objektu se nachází vodovodní potrubí, které bude v rámci opravy mostu vyměněno. K přerušení dodávky pitné vody nedojde.

Na závěr chci dodat, že v průběhu stavebních prací bude vyloučen provoz na komunikaci. Objízdné trasy jsou navrženy po silnicích do Jablonného n.O. a směrem na Šedivec. Místní doprava bude vedena do Bystřičky, do Mistrovic a zpět do Verměřovic.

Investorem stavby je Správa a údržba silnic Pardubického kraje.

Pro většinu z nás to bude znamenat omezení na několik měsíců letošního roku a proto všechny občany žádám o trpělivost.

Libuše Horská

Jak to tenkrát všechno začalo

V minulém roce jsem napsala článek o svém pobytu na zámořských lodích. Článek měl velký úspěch a proto jsem byla požádána o další příspěvek z mých nekonečných cest v zahraničí. Dlouho jsem přemýšlela, o čem mám psát tentokrát. Rozhodla jsem se, že prostě začnu od začátku.

Tenkrát jsem měla to štěstí, že i já jsem byla ročníkem, kde se ještě vyučovala ruština. A to celé 4 roky v ZŠ v Dolní Čermné. Z ruštiny jsem měla vždy dobré známky a vzájemná korespondence s ruskými žáky mě opravdu bavila. Sametová revoluce mě zastihla v osmé třídě. Nikdo v tuto dobu nevěděl, co se budeme učit v budoucnosti. Ani mě nemohlo napadnout, že už se brzy budu muset učit slovíčka německá a anglická.

Během letních prázdnin v roce 1990 jsem měla příležitost vyjet si poprvé s mojí rodinou a známými na dovolenou na „západ“. Strávili jsme nádherných 14 dní po celém Rakousku a závěrem naší dovolené se stala příhoda, která měla ovlivnit celou mojí další budoucnost!

Během jednoho teplého dopoledne mě oslovila parta mladých lidí projíždějících kolem na jízdních kolech. Jak jsem se později dozvěděla, ptali se mě přátelsky, jestli si s nimi nezajedu zaplavat k nedalekému jezeru. Bohužel mě po chvíli nechápání zanechali se smíchem u karavanu, neboť pochopili, že jim vůbec nerozumím. Byla to pro mě taková potupa, že jsem se zařekla, že už se mě takováhle směšná situace nikdy v životě nesmí stát.

Během mého studia hotelové školy jsme byli nuceni hned od prváku začít s výukou angličtiny a němčiny ve stejnou dobu. Po prvním roce studia se naši učitelé rozumně shodli, že výuka nepokračuje tak dobře, jak by si představovali. Začít se učit 2 cizí jazyky ve stejnou dobu je holý nesmysl! A proto nám dala škola v dalším roce výběr rozhodnout se jenom pro jeden cizí jazyk. Já si samozřejmě bez delšího přemýšlení zvolila němčinu. Vždy jsem byla s učivem o 2 lekce napřed a chtěla být prostě připravená.

Později jsem z němčiny odmaturovala a dál docházela na soukromé hodiny. Věděla jsem ale, že mě stále chybí jistota mluvení a ta správná výslovnost. A tak moje cesta musela vést do Německa. Nejdříve jsem vyplnila potřebné dokumenty pro agenturu zajišťující pobyty au-pair v zahraničí. Jako au-pair

/vychovatelka malých dětí/ jsem byla vybrána do rodiny v Bavorsku.

Můj odjezd tenkrát do úplného neznáma v 19 letech jsem brala celkem statečně. Nebřečela jsem! Po příjezdu do Regensburgu mě na lavičce očekávala Andrea - maminka, děti Lena - 2 roky a Sven - 4 měsíce starý. Tatínek rodiny se doma moc nezdržoval, dost pracoval, a tak jsem ho měla možnost poznat až mnohem později.

Začátek byl pro nás všechny dost krušný. Domluvit se, popovídat si tak, jak se to běžně dělá, prostě nešlo. Malá Lena mě občas dávala dost najevo, že nejsem její maminka, a tudíž že jí vůbec nemůžu poučovat, co má dělat. Učila se taky právě mluvit, a tak to pro nás byla občas dost zábavná konverzace. Miminko Sven se hned stal mým miláčkem a zůstal jím dodnes.

Andrea mě opravovala v mluvené formě tak často, jak to šlo, a tak i ona měla velký podíl na mojí zlepšující se němčině. Po měsíci mě čekal další šok.

Stěhovali jsme se. Bylo to náročné stěhování se spoustou haraburdí a hlavně dvěma malými dětmi. V tu dobu už jsem byla pro Svena nepostradatelnou. Nikdy jsem neměla čas přemýšlet, jestli umím vykoupat takhle malé miminko, jestli mu dávám dostatek přesnídávky a je-li dost oblečený pro naše denní procházky. Andrea byla pracující maminka a doma se zdržovala dost nepravidelně.

Po dvou měsících v Německu na mě čekala další větší zkouška. Celá moje nová rodina se sešla na společnou oslavu několika narozenin. Ještě dneska si vybavuji jejich otázky a můj zavařený mozek díky usilovnému přemýšlení v německém jazyce. Sledovat jejich běžnou konverzaci u stolu bylo pro mě stále ještě obtížné.

Bylo fajn, že se moje nová rodina snažila cestovat, jezdit do bazénů, za známými, chodit do restaurací atd. Pro mě dobrá škola konverzace a pohotovosti.

Po třech měsících mého pobytu jsem si poprvé naplánovala krátkou dovolenou doma v Čechách. Bylo příjemné vidět zase Čechy, pokecat si v rodné řeči. Pro mě byly první dny doma zajímavé. Do českých vět jsem používala německá slovíčka a můj mozek se snažil už v předstihu překládat do němčiny.

Rodiče se v létě poprvé přijeli za mnou podívat do Ingolstadtu. I přes jazykové bariéry si je děti hned získaly a neřešily fakt, že jim prostě nerozumí.

Později i moji němečtí přátelé přijeli poprvé do Čech. Byli nadšení, ale v tu dobu ještě nevěděli, že tu

budou na návštěvě a děti na prázdninách potom už skoro každý rok.

Já se po letních prázdninách vrhla do studia němčiny ve škole v Ingolstadt. Ve škole jsem měla příležitost poznat pár holek z Čech, au pair jako já, a tak prožít fajn kamarádství, společné víkendy, výlety a oslavy. Společnými silami jsme složily i zkoušky v Mnichově a dokázaly si, že už této cizí řeči trochu rozumíme. Svůj pobyt v Německu jsem s těžkým srdcem ukončila po 2 ½ letech. Během pobytu tam jsem postupně převzala veškerou péči o dům a děti. Maminka Andrea časem přiznala, že jí ty správné vlohy k domácnosti chybí, ale že se polepší!

Děti za tu dobu o kus vyrostly, naučily se mluvit a milovat českou kuchyni.

Odjezd domů byl pro mě jednodušší tím, že jsem si v tu dobu skoro tříletého Svena na dalších 14 dní odvezla na prázdniny do Čech. V září jsem nastoupila na soukromou jazykovou školu, kterou jsem zakončila po roce státní zkouškou z německého jazyka. Po 8 letech jsem konečně uměla „německy“!

S mými německými přáteli udržujeme dodneška velice blízký vztah.

Dětem se měsíc po mém odjezdu z Německa narodila sestřička Anja. I ona ale bere Čechy jako druhý domov a Verměřovice jako super místo na prázdniny.

Blanka Sklenářová, V.10

Naše toulky přírodou

Teď jsem se vrátil z Hůry, chodí tam mnoho lidí pro vodu a při té procházce jsem rozjímal o našem mládí . . .

Myslím bez nadsázky, že naše mládí patřilo mezi nejlepší léta našeho života a už se nebude nikomu z dětí opakovat. Spoustu času jsme strávili v přírodě. Řeka a obě stráně byly útočištěm našich toulek. I když se to neschvalovalo – ale prak měl v kapse každý kluk. Střílelo se malými kamínky, které jsme do kapes nasbírali u řeky. . . a hurá do stráně. Střílelo se po všem, ale živým tvorům jsme neublížili. Bylo několik míst, kde jsme se soustřeďovali, jako u studánky v zadní stráni, na ostrově sv. Heleny, kterou jsme si takto pokřtili, byla to ta zátočina ve stráni, která tam už není, jelikož si řeka našla cestu přímo při povodni.

Pod Veselý kopeček jsme chodili na oříšky, lipový květ do Bábiny stráně. Všude bylo na jaře plno bledulí a sněženek a všechny cestičky byly námi udržované tím, že jsme po nich denně běhali a to hlavně bosí. Řeka byla pro nás útočištěm, jak v létě na koupání, tak v zimě k bruslení na kolombuskách, i na hru zvanou hokej. Hokejky byly stvořeny většinou z olše. Koupali jsme se v Barnetové tůni, později na Maršově louce, kde nás majitel kolikrát vyhnal z vysoké trávy. Také se koupalo u víru a tam chodili starší a to po setmění. Pamatuji po válce, kdy zde byli Rusáci, že tu chytali ryby způsobem nevídaným. Hodili kostku ekrazitu do tůně, voda se vznesla, spadla dolů a potom mrtvé ryby posbírali nahatí vojáci a smažili . . . my kluci jsme s údivem přihlíželi.

Pod Veselý kopeček k soutoku Čermenky s Tichou Orlicí jsme došli vždycky, času jsme měli dost. Kamarádi Jirka Novák a Jarda Štěpánek, Bohumil Mareš, jak se vždy chlubil i ve škole, později přibyl i Břeťa Havel. Zastihli jsme na soutoku skauti, poslali nás do krámu jim něco koupit a dali nám od cesty bonbóny, ovšem i pro maminku doma a my je poctivě předali. Tyto toulky trvaly po dobu školní docházky a mládenecká léta nás už rozdělila. Dnes tato místa jsou zarostlá bodláčím trním a hložíím, nikdo nechodí vyjma nimrodů . . . dnešní mládež žije

ÚPLNĚ JINAK než jsme my prožívali . . . ale opakují, nám to přineslo pro život mnohé poznání . . .

Ze zápisu soukromých kronik M.K.

ÚVAHA dnešních dnů:

Vážená redakce verměřovického zpravodaje !!

Velice si vážím Vaší obětavé práce, kterou dobrovolně činíte a oceňuji pestrost článků o všem. Dá to jistě mnoho starosti sehnat vše dohromady, hlavně šéfredaktorka má velký podíl na této práci.

Ale k věci. Pociťuji velký rozdíl, když si večer pustím televizi, kde je vše strašné . . . a pak si přečtu Váš zpravodaj se mi uleví. Tyto dvojice zprávy jsou rozdílné o 180 stupňů v opačném smyslu. Připomínám, že zprávám neholduji. Chápu, že doba nedávno minulá nás učila jen v kladných zprávách . . . ty nekale se odehrávaly jen v USA. Takže bych dal NĚCO k rozjímání, asi v tomto smyslu, myslím to opatrně a pomaloučku. Na příklad: . . . nepodařilo se nám zařídit, aby psi nepobíhali volně po vsi a nedělali nečistoty po komunikacích . . . stále bojujeme o to, aby traktoristé ZD netroušili siláž a kejdou po silnici po celé vsi . . . nepořádek kolem skautské klubovny . . . přiblížit lidem důvod zrušení železniční zastávky (budovu) . . . skácení až 12 lip ve vsi . . . o špatně udělané vozovce na Poříčí 2 . . . kde jsou stále louže vody. . . rozkvetlá ulice byla plná stromořadí jeřábů a dodnes se nepodařilo něčím vysadit. . .

KONEC. . . vím, dnes je velice těžké pracovat s veřejností, každý má svůj rozum. . . ALE aspoň někdy maličko do ožehavých věcí říznout. Dávám tuto úvahu k přemýšlení, zdali by se toto mohlo z části ujmout. Pohovoňte o tom !! Jsem starý člověk a mám názory jiné, ale trochu kritiky by to chtělo (pomaloučku).

Děkuji za pozornost M.K.

P.S.

Úsloví: Člověk se nezmění . . . plivni do moře stokrát, tisíckrát, voda se nezpění !!

Dne 6.4.2007 16.00 –18.00 hodin proběhne v KD Verměřovice **KURZ DRÁTKOVÁNÍ PRO POKROČILÉ**. Všichni jsou srdečně zváni.

Šupáci žijí mezi námi, dejme si na ně pozor

Jaro je právem označováno za nejkrásnější roční období. Příroda se probouzí a nabízí nám po zimě svoje dary. Vždy se těším na jaro, čím mě překvapí. Někde se objeví nové kvetoucí rostlinky, které tam ještě před rokem nebyly, zimní mrazíky dokážou vytáhnout ze země velmi zajímavé kameny. Čím jsem starší, tak se mně zdá, že i ptáci lépe zpívají a je jich více.

Stačí jedna cesta autem do Ústí n. Orli. nebo kamkoliv a je po radosti. Jaro bohužel odhalí rovněž lidskou bezohlednost nejen k přírodě, ale také k těm slušným lidem, kteří vědí a dodržují to, že odpadky patří do kontejnerů a ne do příkopů a do přírody. Silnici po stranách „zdobí“ PET láhve, papíry, různé pytlíky a tašky, někdy přímo celé pytle s odpadky. Blízko lesních cest často najdeme nové hromady stavebního odpadu se vším možným. Nebylo ušetřeno ani Adamovo jezero v Hůře, nejprve si tam někdo „schoval“, zbytky stavby komína, a když to lanškrounský lesní závod dal do pořádku, vysypal tam nějaký barbar staré brambory, které ve vodě už druhým rokem kvasí a pěkně zapáchají. Je to nehorázně sobecké i z toho důvodu, že nikdo neví, jak prosakování ovlivní spodní vody v Hůře a kousek pod tím je pramen, kam si chodíme rádi pro vodu. Dokonce je to i trestné, pokud policie pachatele chytí.

Odpadky z umělých hmot vydrží v zemi beze změny několik desítek let, nedopalku cigarety trvá rozpad 50 let. Bohužel bezohlednost nás dospělých přechází na naše děti. Děsím se houbařských sezón, les je plný obalů od různých tyčinek a čokolád, rodiče neumí upozornit svoje potomky, že se to nedělá. A že za dary, které nám les poskytuje, bychom se mu měli odvděčit alespoň tím, že z něho neuděláme postupem času smetiště. Jednou jsem šla za školním pěším výletem s učitelem, kterému také nevadilo, že za sebou jeho třída nechává zbytky od svačiny. Neumím si představit, že by si děti něco podobného dovolily doma nebo ve škole.

Věřím, že většina lidí je slušných a uvědomuje si, že dodržování čistoty a hygieny se nevztahuje jen na jejich domov, ale chovají se tak všude – v přírodě, ve městě, v dopravních prostředcích a společenských zařízeních. Bohužel mezi námi také

žije menší sorta spoluobčanů, kteří si myslí, že svět byl stvořen jen pro ně a ostatní se musí jejich bezohledným způsobům chování přizpůsobit a tolerovat je. Začíná to právě odhazováním odpadků, pokračuje ničením přírody, památek, hřbitovů apod. Říkám jim **šupáci**, protože „značkují“ náš svět svým necivilizovaným chováním a otravují a znechucují nám život.

B.Hrubantová

Proč jsme založili společnost s ručením omezeným ?

Ráda bych vám několika větami přiblížila, proč jsme tuto společnost založili. Vy starší si jistě ještě pamatujete na DOS, která fungovala v obci v době MNV. Pro národní výbor to znamenalo pověřit jednu osobu řízením DOS, jednu samostatnou účetní a možnost omezeného podnikání. Dnes víme, že rozhodnutí o zrušení v devadesátých letech bylo unáhlené. V obcích, kde si DOS ponechali, dnes vesele podnikají pod touto hlavičkou i nadále. My jsme se rozhodli založit podobnou organizaci a pojmenovali ji Kulturní dům s.r.o.

A proč chce naše zastupitelstvo podnikat. Protože chceme šetřit na menších stavebních pracích pro obec peníze. Každá stavební firma si napočítá za provedené práce i zisk pro sebe, který činí většinou 30 i více procent. O zisku našeho s.r.o. si rozhodneme sami, protože je ve výlučném vlastnictví naší obce. Kontrolní výbor bude provádět pravidelné kontroly účetnictví i hospodaření s vypůjčeným majetkem. Ptáte se, proč jsme dali do výpůjčky Kulturní dům. Je to jednoduché, protože počítáme s přestavbou jeho technického zázemí, výstavbou dvou nových bytů a chceme ušetřit. Také při placení za plyn a elektřinu nebo při nákupu materiálu si může s.r.o. uplatnit odpočet DPH.

Drobné práce bude nakonec nabízet i občanům, pro které budou podstatně levnější než velké firmy.

Věříme, že do budoucna to přinese naší obci užitek a možnost poskytnutí nových pracovních příležitostí.

Libuše Horská

Poplatky vybírané obecním úřadem pro rok 2007

Odpady - Trvale bydlící osoba platí 450,- Kč na rok. Právníc. a fyzické osoby platí 1.500,-Kč na jednu popelnici. Úlevu mají občané, kteří používají jako jediný zdroj pro vytápění domu elektřinu, plyn, topný olej nebo dřevokotel - fluidní spalování dřeva. Úleva činí 150,-Kč na čp. Za rekreační chalupy se platí 450,- Kč. Odvoz popelnice je od 12.4. jednou za dva týdny ve čtvrtek. Odvoz skla, papíru a plastu ze stanovišť je každé první pondělí v měsíci. Pytle na plasty, PET-láhve a tetrapaky obdržíte na obecním úřadě.

DNE 13.4. PROBĚHNE SVOZ NEBEZPEČNÝCH A OBJEMOVÝCH ODPADŮ.

Poplatek ze psa – Je rozčleněn na tato pásma :1.pes - 150,-Kč, 2.pes - 250,-Kč, osamělý důchodce v čp. 1.pes - 75,-Kč, osamělý důchodce 2.pes - 125,-Kč. Osvobození od poplatku jsou pes vycvičený k doprovázení nevidomých osob a lovecký pes-majitel je členem mysliveckého sdružení.

Stočné - Množství odpadní vody dle údajů z VaK Jablonné nad Orlicí ve výši 5,- Kč za 1m³.

Poplatek za hroby – Za malý hrob (pouze urny) - 150,-Kč/10let, jednomístný hrob - 250,- Kč/10 let, vícemístný hrob - 350,- Kč/10let.

Poplatky uhrad'te na obecním úřadě do 30.6.2007 nebo převodním příkazem.

obecní úřad

